

ЦИГАНИНЪ И КРЪЧМАРЪ

Влѣзълъ въ една крѣчма единъ циганинъ пѣвецъ и извикалъ:

— Хей, крѣчмарю, ще ми дадешъ ли да се нахраня, а после да повеселя и тебе, и гоститѣ ти?

— Ще ти дамъ бе, манго, защо да не ти дамъ! Само че помни хубаво: ако не ми харесатъ пѣснитѣ ти, ще си платишъ всичко честно и почтено! — отговорилъ крѣчмарътъ и лукаво се усмихналъ.

Нахранилъ се циганинътъ, извадилъ цигулката си и започналъ да свири и пѣе. Свири и пѣе ония ми ти пѣсни, коя отъ коя по-хубави, по-весели. Ала крѣчмарътъ не харесва нито една. Изредилъ пѣвецътъ всички пѣсни, що знаелъ, но крѣчмарътъ нито отъ една не останалъ доволенъ. Тая била жална, оная дълга, друга пъкъ незнамъ каква си...

Станалъ най-после ядосанъ циганинътъ, взелъ цигулката си подъ мишница и запѣлъ, колкото му гласъ държи:

— Добре се, манго, нахрани,
Нахрани още напои,
Защо се бавишъ и чудишъ,
Та си не бръкнешъ въ джобове,
Жълти жълтици извадишъ
И честно, манго, да платишъ?

— А, ето тая ми харесва! — извикалъ крѣчмарътъ.

— Тѣй ли?! Значи харесва ти, а? Е, тогава сбогомъ! — рекълъ циганинътъ и всрѣдъ дружния смѣхъ на всички въ крѣчмата изкочилъ и поелъ пжтя си.

Георги Русиновъ